

किं जातिकुलादिप्रश्नेन यावाकाचिद्भव दिष्ट्या इदं तावद्भ्रंजानं यत्तव दर्शनम् किंतु केवलं नो मनः उत्सुनोषिवि मश्नासि ॥ ३५ ॥ क्षुभितचित्तानां वाक्यं हे शालिनि श्लाघ्य एकत्र न जयति न स्थिरी भवति यद्वानैकत्र अनेक गतिविलासेषु जयति सर्वोत्कर्षेण वर्तते पतत्पतंगमुच्चलंतं कंदुकम् बृहतोः स्तनयोर्भाराद्भीतं तव कृशं मध्यं विषीदति श्राम्यति शांता मंथरेव प्रसरति सुशिखा समूहः शोभनः केशकलापस्ते पाठांतरे सुशिखाः शोभनान् केशान् अवकीर्यमाणान् समूहबधानेति अत्र च अस्तंगच्छन् सूर्य एव पतत्पतंगः मेघविच्छेदो मध्यविषादः तारकारूपा दृष्टिः तमेव केशा इत्याद्युक्तम् ॥ ३६ ॥ प्रमदेवाचरंतीं स्त्रियं मत्वा जगृहुः ॥ ३७ ॥ प्रहस्यात्मानमात्मना जिघ्रत्याकांत्या सौंदर्येण प्रहसनमात्मावघ्राणं च सौंदर्यानुभावचानुर्यवि

यावाकाचित्त्वमबले दिष्ट्या संदर्शनं तव ॥ उत्सुनोषीक्षमाणानां कंदुकक्रीडयामनः ॥ ३५ ॥ नैकत्र ते जयति शालिनि पादपद्मं घ्नत्यामुहुः करतलेन पतत्पतंगम् ॥ मध्यं विषीदति बृहत्स्तनभारभीतं शांतिवदृष्टिरमला सुशिखा समूहः ॥ ३६ ॥ इति सायंतनीं संध्यामसुराः प्रमदायतीम् ॥ प्रलोभयंतीं जगृहुर्मत्वा मूढधियः स्त्रियम् ॥ ३७ ॥ प्रहस्य भावगंभीरं जिघ्रत्यात्मानमात्मना ॥ कांत्या ससर्ज भगवान् गंधर्वाप्सरसांगणान् ॥ ३८ ॥ विससर्ज तनुं तां वै ज्योत्स्नां कांतिमतीं प्रियाम् ॥ त एव चाददुः प्रीत्या विश्वावसु पुरोगमाः ॥ ३९ ॥ सृष्ट्वा भूतपिशाचांश्च भगवानात्मतंद्रिणा ॥ दिग्वाससो मुक्तकेशान् वीक्ष्य चामीलयद्दृशौ ॥ ४० ॥ जगृहुस्तद्विस्मृष्टां तां जूंभणाख्यां तनुं प्रभोः ॥ निद्रामिंद्रियविक्लेदो यया भूतेषु दृश्यते ॥ येनोच्छिष्टान् धर्षयंतित मुन्मादं प्रचक्षते ॥ ४१ ॥ ऊर्जस्वं तं मन्यमान आत्मानं भगवानजः ॥ साध्यान् गणान् पितृगणान् परोक्षेणा सृजत्प्रभुः ॥ ४२ ॥ तमात्मसर्गतत्कायं पितरः प्रतिपेदिरे ॥ साध्येभ्यश्च पितृभ्यश्च कवयो यद्वितन्वते ॥ ४३ ॥

कारः ॥ ३८ ॥ ज्योत्स्न्यां च

द्रिकारूपांत एव गंधर्वादिगणाः विश्वावसुपुरोगमो मुख्यो येषु ॥ ३९ ॥ आत्मनस्तंद्रिणा आलस्येन तांश्च मुक्तकेशान् वीक्ष्य नेत्रे निमीलितवान् ॥ ४० ॥ इंद्रियाणां विक्लेदः स्त्रावो यया तां निद्रां प्रचक्षते येन इंद्रियविक्लेदेन हेतुना उच्छिष्टाश्च संतः धर्षयंति भ्रान्तान् कुर्वन्ति तं भूतादिगणमुन्मादं प्रचक्षते तं द्राजं भिकानिद्रोन्मादहेतुत्वेन भूतादीनां तनूनां च चातुर्विध्यमुक्तम् ॥ ४१ ॥ ऊर्जस्वं तं बलवं तम् परोक्षेण अदृश्यरूपेण ॥ ४२ ॥ आत्मनः सर्गायस्मात् तं यत् येन कायेन संप्रदानत्वं निमित्तेन कवयः कर्मकोविदाः साध्येभ्यः पितृभ्यश्च स्वपितृरूपेभ्यः वितन्वते श्राद्धादिना हव्यं कव्यं च ददति ॥ ४३ ॥